

РЕШЕНИЕ

№ 19603

гр. София, 20.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 28.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **2290** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България. Образувано е по жалба на Р. К. Д., гражданин на Н., срещу отказ № 260297115121 за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България, по чл. 24и Закона за чужденците в Република България, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“. Жалбоподателят твърди, че отказът е незаконосъобразен. В административното производство са давани указания на неговия работодател да представи документи за издаване на разрешение; такива са били представени. Въпреки това ответникът е издал немотивиран отказ. Иска да се отмени оспорения акт. Претендира разности.

В писмените бележки сочи, че са налице основанията за издаване на разрешение за продължително пребиваване. Следва да се има предвид, че за сектора на дейността на дружеството „Чубуров“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] няма квота за нает чуждестранен персонал – сектор земеделие/животновъдство. Не следва да се има предвид техническата неточност при попълване на декларацията в този смисъл. Представил е пълномощно на адвокат за подписване на трудови договори. Претендира разности.

Ответникът – директорът на дирекция „Миграция“, Министерството на вътрешните работи, моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Счита, че са налице фактическите предпоставки за постановяване на оспорения акт. Следва да се вземе предвид приложеното отрицателно становище на Агенцията по заетостта. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Административното производство е започнало по заявление от 11.11.2025 г. от жалбоподателя за издаване на единно разрешение за пребиваване и работа.

След разглеждане на заявлението и при съобразяване на становище от Агенцията по заетостта - № 260122205855, компетентният административен орган е приел, че са налице основания за отказ.

Приел е, че не са изпълнени изискванията на чл. 24и, ал. 5, т. 7 ЗЧРБ за представяне на справка-декларация, подписана от работодателя за средносписъчната численост на наетите по трудово правоотношение в предходните 12 м. Дадени да били указания за представяне на такава, която да обхване 12-м. период, вкл. и м. октомври 2025 г. Приложена е нова справка-декларация като е променен периодът на деклариране – от м. декември 2024 г. до м. ноември 2025 г. като е прието, че се изключват един от предходните 12 м. спрямо датата на подаване на заявлението, а именно – ноември 2024 г., с което не е изпълнено изискването на чл. 24и, ал. 5, т. 7 ЗЧРБ.

Прието е, че при подаване на заявлението е приложен трудов договор, в който некоректно е цитирана клауза за влизането му в сила, след издаване на документа за пребиваване и работа на служителя. Поискано е представяне на нов срочен трудов договор, подписан от страните и влиза в сила от датата на получаване на документа за пребиваване на работника чужденец. Приложен е нов трудов договор, който обаче не е подписан от работодателя.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган – така заповед № 8121к-1498/19.4.2016 г.

Постановеният отказ е издаден и съобразно разпоредбата на чл. 24и, ал. 17 от ЗЧРБ, в предвидената от закона писмена форма.

Заповедта е мотивирана от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК като в нея са изложени съображения за липса на материално-правни предпоставки.

Предвид установеното по делото настоящият състав намира, че оспорената заповед следва да бъде отменена по следните съображения:

За административния орган съществува задължение за уведомяване започване на производството /чл. 26 АПК/, за изискване отстраняване недостатъци в искането /чл. 30, ал. 1 и 2 АПК/ с оглед удовлетворяване изискванията на закона.

Действително, административният орган е длъжен да се произнесе съобразно заявеното от жалбоподателя. Действително, той не може да даде указания относно съдържанието на волеизявлението му.

Същевременно, с оглед принципа на диспозитивното начало /който не е прогласен изрично, но който следва от нормата на чл. 24, ал. 1 АПК, предвиждащ административното производство да започне по инициатива на „гражданин“/, то настоящият състав счита, че следва да се приеме за допустима и правната възможност, в рамките на вече започнало административно производство, да бъде поискано изменение на периода, за който молителят отправя искането си.

Тази правна възможност действително не е уредена изрично в АПК. Но извод за наличието ѝ следва да се направи по арг. от по-силното основание. Доколкото в съдебното исково

производство (приключващо със съдебен акт, ползващ се със сила на пресъдено нещо) ищецът може да измени своя иск като измени само основанието или само петитума му ([чл. 214, ал. 1 ГПК](#)), то по аргумент за по-силното основание, изменение на основанието или петитума на искане за издаване на административен акт, би следвало да се приеме за процесуално допустимо. Макар и допустимо, то е ограничено от общите принципи за равенство ([чл. 8 АПК](#)), за откритост, достоверност и пълнота на информацията ([чл. 12, ал. 1](#)) и предвидимост ([чл. 13 АПК](#)). Т.е. в случай, че административният орган установи, че волеизявление на молителя има характер на изменение на искането (изменящо основанието или петитума му), същият следва да предприеме действия по съобщаване на съответното изменение на искателя и след изтичане на срока за становище да се произнесе по въпроса допуска ли изменение на първоначално направеното искане и в какъв смисъл и да прецизира правната квалификация на евентуално допуснатото изменение, за което произнасяне страните следва да бъдат уведомени. В този смисъл решение на АССГ, постановено по адм.д. № № 6657/2016г., оставено в сила с решение № 9153/11.7.2017 г., постановено по адм.д. № 4010/2017 г. на ВАС.

В процесния случай ответникът е бил сезиран с искане за издаване на разрешение за пребиваване на едно основание. Впоследствие не се спори, че са представени документи с оглед издаване на разрешение за друг период, което според настоящия състав съдържа искане за произнасяне именно за новия период. Въпреки горното, не е налице произнасяне по това искане или не са предприети указания по уточнение на периода, а Агенцията по заетостта и ответникът са се произнесли при първоначално заявеното.

На следващо място, видно от представеното в съдебното производство копие от трудовия договор /л. 65 и сл./, той е подписан от работодателя, чрез негов упълномощен представител – адв. Г. П. П., с електронен подпис, видно от отбелязването на последната страница от договора.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба е основателна. На основание [чл. 172, ал. 2 АПК](#) преписката следва да се върне на административния орган за произнасяне, с оглед изложените по-горе мотиви.

В съответствие нормата на [чл. 81 ГПК](#) съдът следва да се произнесе по претенцията на страните за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание [чл. 143, ал. 1 ГПК](#) в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 10 лв. за държавна такса и 500 лв. – за адвокатско възнаграждение, но в полза на адв. Г. П. П., доколкото, видно от представения договор за правни услуги от 10.2.2026 г., предоставената от него правна помощ е била при условията на [чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв.](#) - на материално затруднени лица;

Така мотивиран и на основание [чл. 172, ал. 2 АПК](#) съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Р. К. Д., гражданин на Н., отказ № 260297115121 за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България, по [чл. 24и Закона за чужденците в Република България](#), тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“, издаден от директора на дирекция „Миграция“, Министерството на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА преписката на директора на дирекция „Миграция“, Министерството на вътрешните работи за продължаване на съдопроизводствените действия.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати Р. К. Д., гражданин на Н., сумата от 10 лева – разноски, а в полза на адв. Г. П. П. – 500 лв. възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се събщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на [чл. 137 АПК](#).